

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

—◆—
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

ΤΗΛ. 210-72.72.240-243, ΦΑΧ 210-72.72.244

Λ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ Λ' ἐπετειακὴ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β', στὴ Λεπτοκαρυὰ Πιερίας ἀπὸ 22 ἕως 24 Ὀκτωβρίου 2018, μέ τὴ φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου καὶ ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Φαλήρου κ. Σεραφεῖμ, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, μέ θέμα: «Αἰρετικές θεωρήσεις περὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων», μετὰ ἀπὸ ἐκτενῆ συζήτηση ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων ἐνέκρινε ὁμοφώνως τὰ ἀκόλουθα Πορίσματα:

Ἡ Ὁρθόδοξη ἀντίληψη γιὰ τὰ Ἱερά Μυστήρια συνοψίζεται κάλλιστα στὴν πατερικὴ ἔκφραση «σημαίνεται ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς Μυστηρίοις» (Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας). Πράγματι ἡ σημασία τῶν Μυστηρίων εἶναι τόσο καθοριστικὴ, ὥστε ἡ ζωὴ καὶ ὑπαρξὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑποστασιάζεται, ἀποκαλύπτεται, φανερώνεται καὶ πραγματώνεται μέσα στὰ Ἱερά Μυστήρια. Ἰδιαιτέρως, ἡ Ἐκκλησία ἐμφανίζεται στὸ «Μυστήριον τῶν Μυστηρίων» τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, μέ τό ὅποιο εἶναι συνδεδεμένα ὅλα τὰ Μυστήρια. Μέ τὰ Ἱερά Μυστήρια ἐνεργεῖ καὶ σώζει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καὶ μέ αὐτὰ μεταδίδεται ἡ ἄκτιστη

θεία Χάρη. Τό γεγονός, ὅτι ἐκτός τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί χωρίς τή μετοχή στήν ἄκτιστη θεία Χάρη δέν ὑπάρχει σωτηρία, σημαίνει, ὅτι θεμελιώδης προϋπόθεση εἶναι γιά τόν χριστιανό ἢ μετοχή του καί κοινωνία του στά αὐθεντικά καί γνήσια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀντιθέτως, στόν χῶρο τῶν αίρετικῶν κινήσεων ὑπάρχει συμμετοχή σέ ὑποκατάστατα μυστηρίων (τελετές) ἄνευ χαρισματικῆς καί σωτηριολογικῆς ἀξίας, πού καθιστοῦν ἀνέφικτη τή δυνατότητα σωτηρίας. Ἡ ἄκρως προβληματική θεώρηση ἢ καί ἀνυπαρξία μυστηρίων μέ τήν κυριολεκτική σημασία τῆς λέξεως, σέ πολλές αίρετικές καί παραχριστιανικές κινήσεις, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα οἱ χαρακτηριζόμενες ἀπό αὐτές τελετές, νά μήν ἀποτελοῦν εἴσοδο στήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία καί βεβαίωση προσλήψεως τῆς χάριτος ἐντός τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ διάφορες αίρετικές καί παραχριστιανικές ομάδες τῆς ἐποχῆς μας, ὡς ἐπιβουλές τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, μέ τίς κακόδοξες θέσεις τους, ἐπιχειροῦν νά πλήξουν τό κέντρο τῆς ἐκκλησιασικῆς ζωῆς, δηλαδή τά Ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Προτεσταντικές καί Νεοπροτεσταντικές κινήσεις θεωροῦν τό Βάπτισμα ἀπλή συμβολική τελετή, διαχωρίζουν τήν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Βάπτισμα, ἀπορρίπτουν τόν Νηπιοβαπτισμό, θεωροῦν τόν Ἄρτο καί τόν Οἶνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπλᾶ σύμβολα τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί ἀρνοῦνται τόν σωτηριολογικό χαρακτήρα τῶν λοιπῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας (Χρίσματος, Ἱερωσύνης, Ἐξομολογήσεως, Γάμου καί Εὐχελαίου).

Ἡ ὑποτίμηση, διαστρέβλωση, καί ἀπόρριψη τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων ἀπό τούς σύγχρονους Πεντηκοστιανούς καί τίς διάφορες ομάδες τοῦ αὐτοπροσδιοριζομένου ὡς «χαρισματικοῦ» κινήματος, ὀφείλονται κυρίως στίς ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις τους γιά τήν Ἐκκλησία καί τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία ἐκλαμβάνεται ἀπό αὐτούς ὡς ἓνα σύνολο («σῶμα») ἀνθρώπων μέ κοινή πίστη, ἢ δέ σωτηρία ὡς ἓνα εἶδος αὐτόματης ἠθικῆς βελτιώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κατά συνέπεια, τά δῆθεν μυστήριά τους, πού οἱ ἴδιοι τά θεωροῦν συμβολικές πράξεις, εἶναι γιά αὐτούς ὑποδεέστερα καί αὐτοῦ τοῦ ἐκστατικοῦ φαινομένου τῆς δῆθεν «γλωσσολαλιᾶς», χωρίς πραγματική σωτηριολογική ἀξία, καθὼς ἀγνοοῦν τραγικά τό βαθύτερο καί οὐσιαστικό τους νόημα, αὐτό πού ἀποτελεῖ κοινή ἐμπειρία ὅλων τῶν χριστιανικῶν γενεῶν.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο ἢ ἔταιρεία «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» ἀπορρίπτει ὅλα τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καί τό ὄντολογικό θεμέλιο κάθε αὐθεντικοῦ Μυστηρίου, δηλαδή τό πρόσωπο

τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὀργάνωση αὐτή δέν ἀποδέχεται τή θεμελιώδη ἐκκλησιαστική πίστη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός, ὅτι εἶναι ὁ μοναδικός Σωτήρας καί Λυτρωτής τοῦ κόσμου, ὅτι εἶναι παρών, ἐνεργεῖ καί σώζει διά τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων Του. Διατηρεῖ κάποιες συμβολικές τελετές, ὅπως τό «Βάπτισμα» καί τήν «Ἀνάμνηση», οἱ ὁποῖες παραχαράσσουν τά Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας. Διαφοροποιεῖται ριζικά ἀπό τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ἀπό τή διαχρονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε οὔτε μεταξύ τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί αἱρέσεων μπορεῖ νά ἐνταχθεῖ, οὔτε τό ὄνομα τῶν Χριστιανῶν μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ γιά τά μέλη της, ἀσχέτως ἐάν γιά προφανεῖς λόγους τό χρησιμοποιεῖ ἐνῶ τό ἀποκαλοῦσε στό παρελθόν «δυσῶδες».

Οἱ Μορμόνοι, ἀπορρίπτουν τήν ἐννοια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τυγχάνουν ἐξωχριστιανικό σύστημα. Συνεπῶς καί ἡ διδασκαλία τους περί Μυστηρίων, ἤδη ἀπό τήν ἀφετηρία της, εἶναι πλήρως διαστρεβλωμένη. Οἱ τελετές τῶν Μορμόνων ἀποτελοῦν εἶδος «πνευματικῆς» προετοιμασίας, διά τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά συνειδητοποιήσῃ τήν κλήση του πρός μία «σωτηρία», τό περιεχόμενο τῆς ὁποίας βρῖσκεται σέ ἀπόλυτη ἀναντιστοιχία μέ τήν χριστιανική νοηματοδότηση τοῦ ὅρου. Ἡ χρήση ὕδατος ἀντί οἴνου στήν ἀπομίμηση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τό «βάπτισμα τῶν νεκρῶν», τό ὁποῖο ὑπῆρξε καί πρακτική ἀρχαίων αἰρετικῶν γνωστικῶν (Κηρινθιανῶν, Μαρκίωνος κ.ἄ.), εἶναι σαφεῖς ἀποδείξεις τῆς ἀλλοιώσεως χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἀρνήσεως τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

Στό πλαίσιο τῆς ποιμαντικῆς μέριμνας τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἐπανένταξη τῶν θυμάτων τῆς πλάνης στήν αὐθεντική μυστηριακή της ζωή, τῶν ὁποίων σέβεται τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, μή ἀποδεχομένη ὅμως τή στρέβλωση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως καί Ἀληθείας, ἀπαιτοῦνται: ὀρθή διάγνωση, προσπάθεια ἀναγνώρισης τῶν αἰτίων πού ὀδήγησαν τό θῦμα στήν πλάνη, ἀργά καί σταθερά βήματα γιά ἀπεξάρτηση καί ἀποδοχή τοῦ πλανεμένου χωρίς οὐδεμία διάθεση ἀπομειώσεως τῆς προσωπικότητός του, ἐνταξη στήν Ὁρθόδοξη ζωή καί στόν πλοῦτο τῆς λατρείας καί διά τῆς ἐκκλησιοποιήσεώς του εἰσαγωγή στήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία «τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Συμπερασματικά τονίστηκε, ὅτι διά τῶν ποικιλόμορφων αἰρετικῶν θεωρήσεων τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων ἐπιδιώκεται ὄχι ἀπλῶς ἡ ἀλλοίωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί κυρίως τῆς θείας λατρείας της, ἀλλά καί ἡ στέρηση τῶν πιστῶν ἀπό τήν εὐλογία καί τή δυνατότητα νά ἐνώνονται

ὡς ὀργανικά μέλη μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία, νά καθαίρονται ἀπό τά πάθη τους, νά φωτίζονται μέ τή θεία ἔλλαμψη καί νά ἀποβαίνουν «θείας φύσεως κοινωνοί» καί μέτοχοι τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
† Ὁ Πειραιῶς καί Φαλήρου Σεραφεῖμ
Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας καί
Ἀποκορώνου Δαμασκηνός

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Ἐμμανουήλ
Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
Πατριαρχείου Ρωσίας, Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
Πατριαρχείου Σερβίας, Ἐπίσκοπος Ναῖσοῦ Ἀρσένιος
Πατριαρχείου Ρουμανίας, Ἐπίσκοπος Τουλσίας Βησσαρίων
Πατριαρχείου Βουλγαρίας, Μητροπολίτης Βράτσας Γρηγόριος
Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Πρωτοπρεσβύτερος Ἡλίας Κουτραφούρης
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός
Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, Ἐπίσκοπος Σιεματίτσε Βαρσανούφιος
Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, Πρωτοπρεσβύτερος Κοσμᾶς Πρίφτης

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη

+Ὁ Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος Γεώργιος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Πειραιῶς καί Φαλήρου Σεραφεῖμ